

SULYOK VINCE

Búcsúzás északi kertemtől

*Kertnyi hazám, te a Sarkcsillag alatti,
mít az Idő feneketlen vize
magába éppen most nyeldes el:
a Múltam voltál itt sokáig
évtizedeken át helyettesítve
gyerekkorom kertjét, a dunántúlit,
amit apámtól örököltem volna, ha....
Hasonmását magam teremtettem meg itt,
s noha a föld itt sokkalta hűvösebb,
kertem mégis úgy burjánzott elő,
hogy kerítésemnél gyakran meg-megálltak
szomszédok is, meg idegenek,
csodálni színeit és virulását.
Hat almafám volt s melléjük két szilvafám,
s cseresznyefám kertem legközepében,
s körül a napsütötte domboldalakon
egresek, málnák, áfonyák, ribizlik,
körbefonva zöld tiszafa-sövénnyel.
Nyírtam pázsitját, s naplementekor
az öntözőgép drágakövei
ragyogtak rám bokrokról-fákról.
A kert azonban egyre erősebb
derekat várt volna el s izmosabb karokat:
meg kellett hát tőle végül válnom,
s mint egykor Jézust Júdás elárulta zacskó ezüstért,
árulóként túladtam én is marék euróért
két karommal teremtett kertemen.
Hazátlanná ekkor váltam s ezzel igazán:
elszakadva kies norvég Atlantiszomtól.
Gyönyörű egykori kertem, te szép északi:
Immár Isten veled! Immár Isten veled!*